

මගේ ලෝකය

දාන්ත නැත්නම් මට ඒක කලින්ම කිව්ව නම් ඉවරයිනෙ පුතා.. මං මේක අද යනවා කියලා කී දෙනෙකුට නං කිව්වද? ඒ මිනිස්සුන් අනන්ත බලාගෙනෙන නිටියෙ.. මං මඩවලටත් (මෙල්බර්නයේ සිටි විසන් ලේබකයෙකි) කිව්ව අනන්ත කියලා .. ඔන්න ඔය වගේ තමයි එල්බීගෙ වැඩ.. තරහ ගත්තට අපට හරිම ආදරෙන් හිටියේ”

එල් බී මා මුලින්ම දැන සිටියේ “සිංගරු පාය” ඔස්ට්‍රේලියාවේ මෙල්බර්නයේ 3ZZZ

එල් බී ඒකනායක

විසන් ලේබකයකු පිළිබඳ මතක සටහන් අතර

පීච්තයේ සමහර මතක සටහන් සිත මතුපිටට නොඑන ලෙස යටපත් කරගෙන ඉන්නේ ඒවා සිහිපත් වීමෙන් විඳින්නට සිදුවන වේදනාවට ඇති අකැමැත්ත නිසා ය. එවන් මතක සටහන් අතරින් එකක් 3ZZZ ගුවන්විදුලියේ හිටපු කැඳවුම්කරුවකු වන අසේක සිල්වා සොයුරා විසින් පසුගියදා සංවිධානය කළ

ගුවන්විදුලියට ලියූ ලේබකයා ලෙස ය. මෙල්බන් ශ්‍රී ලාංකික පීච්තය දෙස අපූරු බැල්මක් හෙළමින් ලියැවුණ සිංගරු පාය ඉතා අඩු පහසුකම් තිබුණ යුගයක නිමවුණ අපූරු ගුවන් විදුලි නාට්‍යයක් ලෙස අපේ සිත්

මට එල්බී හමුවන්නේ අහම්බයකිනි. ඒ හමුවීමට පාර කැපුවේ මෙල්බර්නයේ හිටපු කොන්සල් බන්දු දිසානායකයි. ඔහු එක් දිනෙක දුරකතනයෙන් මා ඇමතුම් අපූරු කාර්යක් බාර දෙන්නටය.

“මල්ලි අපේ එල්බී කවි පොතක් ලියලා.. මං ඒක ප්‍රින්ට් කරන්නයි හදන්නෙ.. ඔයාට පුලුවන්නං මට ඒ පොත කියමින් කරලා දෙන්න” බන්දු ඉල්ලා සිටියේ ය. මම එකඟ වීම.

පොතේ නම “නව මැදිරි කවුළුවෙන්” විය. ගිලන්ව රෝහල් ගතව සිටින ලේබකයකු නවවන තර්ථවේ සිටි කාමරයේ කවුළුවෙන් පිටත බලා

There is only one happiness in this life, to love and be loved. ..

සෙරෙන්ඩිබි නිවිස් පුවත්පතේ සිංහල අතිරේකයේ විශේෂ තැනක් දී පළ කළෙමි. ඔහු මහත් සතුටට පත්විය. එල්බී ඒකනායක නම් වන ලේබකයා නැවත පණලබා එහු මම මහත් තෘප්තියකින් බලා සිටියෙමි. ඔහු මාස තුනක් හතරක් පත්තරයට ලිව්වේ ය. ඒ අතරේ අර අවාසනාවන්ත ප්‍රවෘත්තිය බන්දු දිසානායක මට ලබා දුන්නේ ය.

“එල්බීට අමාරුයි මල්ලි.. ආයෙම ඉස්පිරිතලාලෙ .. මේ පාරනම්..” බන්දු අයියා කෙටියෙන්ම කතාව හමාර කළේ ය. නොකියූ කොටස මට තේරුම් ගන්නට හැකි ය.

බන්දු ඉක්මනින්ම “නව මැදිරි කවුළුවෙන්” පොත මුද්‍රණය කළේ ය. මුද්‍රණය කළ පොත් රෝහලේ සිටි එල්බීට දුන් බව ආරංචි විය.

මම රෝහලට ගොස් එල්බී හමුවුණෙමි. ඔහු ඇඳේ

සිටිද්දී දැනෙන සිහිවිලි රැසක් ඒ පොතට ඇතුල්කොට තිබුණි.

ඒ යුගයේ තිබුණ කිසිදු කළුණි ආකාරයට එකෙක් මම පොත සැළසුම් කළෙමි. පොත ගැන කතා කරගන්නට එල්බී රොක්ස්බර්න් පාක්හි අපේ නිවසට දින දෙක තුනක් ආවේ ය. පිටකවරය වෙනුවෙන් අදහස් කීපයක්ම මම ලේබකයා වෙත ඉදිරිපත් කළෙමි. ඔහු අවසානයට කැමැත්ත දුන්නේ මේ සමග දැක්වෙන පිට කවරයට ය.

“මේක තමයි මගේ හිතේ තිබුණ පිට කවරය” ඔහු කීවේ ය.

ඔහුගේ කවි පොත පිළිබඳ කතා බහ අප දෙ-දෙනා සමීප කරවන්නට සමත් විය. ඔහු ඉතා නිර්වෘත්ත ලෙස මා සමග කතා කළේ ය. විවෘතව කතා කළේ ය. මේ වයෝවෘද්ධ ලේබකයා තරුණයකු වූ මා සමග කළ කතා බහ අදත් මගේ සිතේ දෝංකාර දෙයි.

“මං ඊකියෝ එකට ලිව්වෙ හරිම ආසාවෙන් පුතා.. අන්තිමේ මුං මාව වටකරගෙන පහර දෙන්න ගත්තා.. මට ලියන එක එපා වුණා.. මං ලිවීම අත්අරඳුමමා... මේ කවි පොත තමයි මං එයින් පස්සෙ ලිව්ව එකම ලියවිල්ල . සමහර විට මේක තමයි මගේ අන්තිම ලිවීම” ඔහු කීවේ ය. නොලියූ

කාලය පිළිබඳ ඔහු සිත තුළ තිබූ පසුපැවීම මට හොඳහැටි දැනුණි. ලේබකයකුගේ අත් බැඳ තැබෙන විට දැනෙන වේදනාව මට තේරුම් ගත හැකි ය.

ඒ කාලයේ මා සිටියේ මෙල්බර්නයේ තිබූ එකම පුවත්පත වූ ඉංග්‍රීසියෙන් පළ වූ සෙරෙන්ඩිබි නිවිස් පුවත්පතේ සිංහල අතිරේකය සංස්කරණය කරමින් ය. මේ නිහඬ ලේබකයා නැවත අවදි කර ගත යුතු යයි මගේ සිත කීවේ ය.

“එහෙම නෙවෙයි අංකල්.. අපි ආයෙම ලියමු.. පොතියට හරි පටන් ගමු..

මට ලියල එවන්න” මම ඇවිටිලි කළෙමි. ඔහු දැඩිව ප්‍රතික්ෂේප කළේ ය. බොහෝ වතාවක් ඇවිටිලි කරන විට ඔහු මඳක් මාදුවනු මට දැනුණි.

“මම කවියක් ලියා එවන්නම්” ඔහු අවසානයේදී කීවේ ය. මම සතුටින් ඉපිළ ගියෙමි.

ඔහු ලියා එවූ කවිය මම

වාඩි වී සිටියේ ය. පොත් මටියක් ඔහුගේ පසෙකින් විය. ඔහු මහත් සතුටකින් දෝතින්ම සිය පොත මට දුන්නේ ය. මම කැපුළු සඟවා ගනිමින් ඒ පොත මහත් බැතිමත් බව ගනිමි.

“මම ගෙදර ගිය ගමන්ම ආයෙම ලියන්න පටන් ගන්නවා පුතා..” ඔහු කීවේ ය “.. ඊළඟ මාස දෙකට කවි පත්ති දෙකක් මම ..... ට බාරදුන්නා පුතාට යවන්න ය කියලා. එයා ඒක එවාවි” එල්බීගේ උදෙසාගිමත් කටහඬ මට ඇසෙයි.

“ඒක හොඳයි අංකල්.. අපි දිනටම ලියමු” මම කීවෙමි. එහෙත් ඔහුගේ කාලය ඉතා කෙටි බව මම ඒ වන විටත් දැනගෙන සිටියෙමි. රෝහලේ විදුලි සෝපානයෙන් පහලට එද්දී මට මගේ කැලෑ සඟවාගන්නට නොහැකි විය.

ඒ දිනයට පසුවදා එල්බී අප හැර ගියේ ය.

මගේ රාජාලි පියාපත කවි පොතේ ආ මේ කවි ලියුවේ එල්බී වෙනුවෙනි.

ගිලන් යහනත

නවා අතු පතර විලෝ ගස් පෙළ සළා පිති කළුළු අතොරක් නැතිව අතු අතින් බලා සිටියා ය විසල් හොබනැතිලි අබියස මේ මහා රෝහල් බිමේ කෙළවරක

නවා ගත් හිස් ඇති මිනිසුන් පුරා මේ බිම සරා ගිය අයුරු නවවෙති තර්ථවේ වාර්ථවේ රෝගීව සිටි කවියා බලා සිටියේ ය

කුඩා මේසය කෙළවරක කඩදාසි සහ පෘන ද බලා සිටියේ ය වැළපෙමින් අකර්මණ්‍යව සිටි කවියා දෙස

නොමිනිසුන් මිනිස් වෙස් ගත් තලා දැමූ සිත රිදුම් දුති රෝගී වූ සෙලෙ සියොළුක පුරා පීඩා දුන්නාව බෝ වැඩියෙන්

නොලීවී කවි පද සිරව හදවත තුළ හඬා වැටුණා කළල වේසයෙන් අලුත් කවි මල් පිපුණා ය රහසින් ගිලන් යහනත ඉහළින්

ලියන්නට බොහෝ දේ ඉතිරිව ඇත නොලියූ බොහෝ දේ ඇත සිත තුළ ලියන්නට පටන් ගම් හෙටම මහත් ආවේගයෙන් කීවේ ය කවියා අවසන් කුසුම් හෙළා දිනට පෙරදින

පීච්තය යනු හමුවීම සහ වෙන්වීම රැසක එකතුවක් බව ඇත්ත ය. එහෙත් ඒ වෙන්වීම අපේ සිතේ තබා ගත වේදනාව විඳ ගැනීම කොයි තරම් අපහසු කාර්යයක්ද?

පසු සටහන

එල්බී ලියූ අන්තිම කවි කීපය අර බාරදුන් අය මට එවුවේ නැත. ඇයිදැයි නොදනිමි. එසේම එල්බීගේ මේ කවි පොත කිසිදිනෙක එළිදැක්වුණේ ද නැත. එයට හේතුවද මම නොදනිමි.

ජගත් ජේ එදිරිසිංහ